

Efter *stk. 3* kan ændring af et barns mellem- eller efternavn afslås, hvis hensynet til barnet eller den forælder, der har afgivet en erklæring i medfør af *stk. 1*, afgørende taler imod den ønskede navneændring. Denne bestemmelse har til formål at sikre, at der kan tillægges en erklæring efter *stk. 1* den fornødne vægt ved afgørelsen om navneændring. Bestemmelsen er nødvendig, da lovens almindelige bestemmelser om mellem- og efternavne ellers giver en ansøger et retskrav på en ansøgt navneændring, hvis betingelserne i de enkelte bestemmelser er opfyldt.

Om baggrunden for og overvejelserne bag bestemmelsen henvises til de almindelige bemærkninger pkt. 5.4. Det forudsættes, at afvejningen af hensynet til en eventuel protest fra en forælder, der ikke har del i forældremyndigheden, skal foretages i overensstemmelse med Menneskeretsdomstolens praksis efter artikel 8 på området.

Det må antages, at navneændring som udgangspunkt kan foretages imod den pågældende forælders protest, hvis forælderen ikke eller kun i ganske kort tid har boet sammen med barnet, medmindre der f.eks. ved samvær har været en lignende nær kontakt mellem barn og forælder, jf. nedenfor. I disse tilfælde vil der således i almindelighed ikke være behov for en nærmere vurdering af baggrunden for den ønskede navneændring. Der vil således i disse tilfælde i almindelighed være tilstrækkeligt tungtvejende grunde til at tilsidesætte en eventuel protest fra en forælder, der ikke har del i forældremyndigheden.

Har den pågældende forælder derimod igennem længere tid boet sammen med barnet og eventuelt også haft del i forældremyndigheden, skal hensynet til denne tillægges større vægt. Det samme gælder, hvis der f.eks. ved samvær har været en lignende nær kontakt mellem barn og forælder. Der skal derfor i disse tilfælde foretages en nærmere afvejning af hensynet til barnet / forældremyndighedsindehaveren og hensynet til den forælder, der ikke har del i forældremyndigheden. Afgørende for denne afvejning må bl.a. være baggrunden for den ønskede navneændring og baggrunden for protesten.

Ønskes barnet f.eks. tillagt en stedforælders efternavn, vil der bl.a. kunne lægges vægt på, hvor længe den pågældende stedforælder har boet sammen med barnet, barnets alder og på, om der er andre halvsvskende, der bærer det ansøgte navn.

Kommer det frem, at protesten fra den forælder, der ikke har del i forældremyndigheden, ikke er begrundet i hensynet til fortsat at sikre, at navnet udadtil afspejler slægtskabet mellem barnet og den pågælden-

de, men i andre (usaglige) overvejelser, vil der i almindelighed kunne ses bort fra en sådan protest.

Tilsidesætter navnemyndighederne en protest mod navneændring, vil den pågældende kunne påklage afgørelsen til Ministeriet for Familie- og Forbrugeranliggender (Familiestyrelsen), jf. § 21, stk. 1. Der vil i medfør af § 21, stk. 2, ved en bekendtgørelse, som ministeren for familie- og forbrugeranliggender udfærdiger, blive fastsat, at en klage i sådanne tilfælde skal have opsættende virkning.

Til § 24

I forhold til andre landes navnelovgivning anvender Danmark domicilprincippet, jf. de almindelige bemærkninger, pkt. 5.7.1. Navneloven finder således anvendelse på personer, der har domicil her i landet, uanset hvilket statsborgerskab de pågældende har.

I § 24 foreslås det som en modifikation til domicilprincippet at give personer, der er statsborgere i andre lande, og som i henhold til lovgivningen i statsborgerskabslandet har taget et nyt navn, mulighed for i Danmark at tage det pågældende navn. Om baggrunden for og overvejelserne bag denne bestemmelse henvises til de almindelige bemærkninger, pkt. 5.7.

Efter § 25, stk. 1, kan regeringen indgå overenskomster med fremmede stater med henblik på at undgå sådanne regelkonflikter. For også uden indgåelse af sådanne aftaler at undgå de nævnte problemer, som fremmede statsborgere her i landet ville få ved ikke at kunne få et navn, som de har taget i henhold til lovgivningen i statsborgerskabslandet, foreslås det, at der gives særskilt mulighed herfor, medmindre andet er fastsat i medfør af § 25, stk. 2. Dette skal dog ikke gælde, hvis navnet er upassende, kan vække anstød eller er uegnet til at blive anvendt som navn her i landet. Der henvises i den forbindelse til bemærkningerne til § 6, stk. 1, nr. 7, og § 14, stk. 3.

Bestemmelsen forudsættes også at finde anvendelse på danske statsborgere, der tillige er statsborgere i et andet land. Om den EU-retlige baggrund herfor henvises til de almindelige bemærkninger.

Efter forslaget til denne bestemmelse vil det både være muligt at tage et efternavn, et mellemnavn og et fornavn.

Efter forslaget er det en betingelse, at ansøgeren i henhold til statsborgerskabslandets lovgivning har taget det pågældende navn. Det er således ikke tilstrækkeligt for ansøgeren at anføre, at den pågældende i statsborgerskabslandet ville være berettiget til at tage det ønskede navn. Baggrunden for denne del af forslaget er dels, at de ovennævnte problemer i forhold til